

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/103/2024
Identifikačné číslo spisu:	1420200233
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1420200233.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. H., narodený XX. F. XXXX, U. T., S. K. XXX/X, zastúpeného Advokátska kancelária Andrej Vlk, s.r.o., so sídlom Gallayova 21, Bratislava, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska ul. 71, o zaplatenie 6.510,82 eura, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresnom súde Bratislava IV) pod sp. zn. 23C/3/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2024 sp. zn. 4Co/56/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2024 sp. zn. 4Co/56/2022 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava IV (ďalej v texte rozhodnutia aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 01. decembra 2021 č.k. 23C/3/2020-163, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.600 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.).

1.1. Súd po posúdení podstatných skutkových tvrdení strán, ich právnych argumentov a po vykonaní navrhnutých dôkazov a ich vyhodnotení dospel k názoru, že nárok žalobcu je dôvodný len v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy a v časti náhrady škody v podobe ušlej mzdy, nákladov, ktoré vznikli žalobcovi pobytom vo väzbe a nákladov súvisiacich s platbami za bývanie a prenájom nebytového priestoru, žalobe nie je možné vyhovieť. V predmetnej veci mal súd preukázané, že žalobca bol uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2Tp/54/2017 z 12. 12. 2017 vzatý do väzby a v konečnom dôsledku rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 3T 12/2018 - 151 zo 17. 04. 2018, právoplatným 06. 09. 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4To 60/2018 zo 06. 09. 2018 bol spod obžaloby oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. S poukazom na ust. § 8 ods. 5 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zák. č. 514/2003 Z.z.“) žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody, resp. v danom prípade mu vznikol vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania len nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Súd považoval za

nepochybné, že výkon väzby, ktorý bol realizovaný v rozpore so zákonom, je spôsobilý vyvolať súčasne s materiálnou škodou aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady nezákonného pozbavenia osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 8 zák. č. 514/2003 Z.z. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tento prípad pozbavenia osobnej slobody (napriek inak zákonnému rozhodnutiu o väzbe) sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s väzbou. V danom prípade u žalobcu mala väzba za následok náhle pretrhnutie väzieb s rodinou, jeho vytrhnutie z pracovného života, zamedzenie jeho styku s vonkajším prostredím, čo malo nepochybne nepriaznivý vplyv na jeho psychiku. Z tohto dôvodu súd žalobcovi priznal 40 eur denne za 65 dní väzby, tak ako to navrhoval, čo predstavuje sumu 2.600 eur. Pri ustálení primeranosti tejto výšky súd vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR (III. ÚS 754/2016). Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, v podobe - ušlej mzdy vo výške 1.260,82 eura, - nákladov, ktoré vznikli žalobcovi pobytom vo väzbe, nakoľko bol nútený požičať si finančné prostriedky vo výške 950 eur, - nákladov súvisiacich s platbami za bývanie vo výške 1.400 eur a - za prenájom nebytového priestoru vo výške 300 eur, sa súd v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovanej a dospel k názoru, že v uvedenom smere žalobca neunesol dôkazné bremeno.

2. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 28. februára 2024 sp. zn. 4Co/56/2022, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 2.600 eur, potvrdil (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok II.).

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu, a preto odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP nebol naplnený. Podrobné a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku, v ktorých sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, vrátane tvrdení a námietok strán sporu (teda aj námietok žalovanej, na ktoré opakovane poukazovala aj v odvolaní), ktoré nemôžu spochybniť vecnú správnosť napadnutého základu uplatneného nároku, ktorý je v spore daný, čo sa týka priznania finančného zadosťučinenia vo vzťahu k nemajetkovej ujme. Nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s nezákonnou väzbou, mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za preukázaný. Už v dôsledku samotného výkonu väzby po oslobodení žalobcu spod obžaloby boli splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú je možné podľa odvolacieho súdu poškodenému priznať aj v prípade nepreukázania jej negatívneho dopadu do iných sfér súkromia poškodeného. Samotný pobyt vo väzbe má z povahy veci jednoznačne negatívne dopady na všetky oblasti života, ako sú rodinné, pracovné a spoločenské vzťahy, slobodu pohybu, právo na súkromie. Výkon väzby spôsobuje stres, neistotu, úzkosť a nepochybne zásadným spôsobom zasahuje do práv a oprávnených záujmov každého jednotlivca. Pokiaľ ide o primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie v danej veci využil autonómny priestor na realizáciu voľnej úvahy a odôvodnenie jeho rozhodnutia nemožno pokladať za nedostatočné, nelogické či nezrozumiteľné. Za dôvodné nemožno považovať výhrady žalovanej k spôsobu, akým súd prvej inštancie zdôvodnil svoje závery o forme a výške odškodnenia nemajetkovej ujmy. Celková priznaná výška odškodnenia nemajetkovej ujmy 2.600 eur je podľa názoru odvolacieho súdu, z hľadiska žalobcom tvrdených následkov v jednotlivých oblastiach jeho života dostatočná na vyváženú, resp. zmiernenú ujmu vzniknutú mu nezákonným trestným stíhaním a výkonom väzby.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo výroku I. - ktorým súd žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú na plnenie - zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Existenciu tzv. vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) žalovaná videla v nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nereflektoval na jej viaceré (podstatné) odvolacie námietky. Podľa jej názoru rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia v intenzite naplňajúcej dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd sa v odôvodnení jeho rozsudku

absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal s podstatnou a kľúčovou námietkou žalovanej, smerujúcou proti základu žalobcom uplatneného nároku, a to s námietkou zavinenia väzby žalobcom podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Intenzita zásahu do práva žalovanej na spravodlivý proces je znásobená tým, že odvolací súd fakticky identickým spôsobom zopakoval chybu súdu prvej inštancie, v rozsudku ktorého taktiež absentuje akékoľvek vysporiadanie sa s touto námietkou žalovanej, vznesenou už v jej prvom vyjadrení k žalobe, teda od samého počiatku konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a riadne odôvodnený. Navrhol preto dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

9. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku vydaného súdom prvej inštancie, týkajúceho sa uplatnených nárokov na náhradu škodu (nemajetkovej ujmy) titulom nezákonného rozhodnutia.

10. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa nároku, o ktorom rozsudkom rozhoduje a musí byť z neho zrejmé, ako o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

11. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný dostatočne sa zaoberať s argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Znamená to, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v

opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami, týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

12. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľka opodstatnene namietala nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd sa v rozpore s ustanovením § 387 ods. 3 CSP nálezite nevysporiadal s jej relevantnými námietkami uplatnenými v odvolacom aj prvoinštančnom konaní, týkajúcimi sa skutočností, či si žalobca nezávinil väzbu sám (t. j. súd sa riadne nevysporiadal s námietkou žalovanej, týkajúcou sa naplnenia negatívnej podmienky v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.).

13. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán, prednesených v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 1296 s.).

14. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018 zverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2018 je odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa tohto rozhodnutia všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Ako v predmetnom náleze pokračuje ústavný súd: „ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.“ Ústavný súd zároveň konštatoval, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (ďalej aj „Dohovor“).

15. Krajský súd v predmetnej veci uviedol, že nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s nezákonnou väzbou, mal zhodne so súdom prvej inštancie, za preukázaný. Niet totiž žiadnych pochybností o tom, že žalobcovi tým, že bol v nezákonnej väzbe, vznikla ujma. Preto boli už v dôsledku samotného výkonu väzby po oslobodení žalobcu spod obžaloby splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podrobné a zákonu

zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, v ktorých sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, vrátane tvrdení a námietok strán sporu (teda aj námietok žalovanej, na ktoré opakovane poukazovala aj v odvolaní), ktoré ale nemôžu spochybniť vecnú správnosť napadnutého základu uplatneného nároku, ktorý je v spore daný.

15.1. Ako je uvedené vyššie dovolateľka namietala, že súd sa riadne nevysporiadal s jej námietkou, týkajúcou sa naplnenia negatívnej podmienky v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.

16. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j., že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z. z., je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. [napr. (i) zavinenie väzby, (ii) zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo (iii) oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná], nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť (I. ÚS 444/2012, príp. 9Cdo/161/2022).

17. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa nezaoberal dôsledne jednotlivými námietkami žalovanej, ktoré uplatnila v odvolaní. Vysporiadal sa len s niektorými z nich. Žalovaná pritom v podanom odvolaní uviedla podstatné tvrdenia, týkajúce sa najmä naplnenia negatívnej podmienky v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie ani súd odvolací sa ani v náznakoch nezaoberali tým, že táto skutočnosť môže mať zásadný vplyv na uplatnený nárok žalobcu.

17.1. Odvolanie otvorilo otázky spôsobilé spochybniť argumentáciu, ktorú si osvojil súd prvej inštancie, minimálne niektoré jej časti. Nemožno hovoriť o tom, že by sa žalovaná „opakovala“ vo svojej argumentácii z konania pred súdom prvej inštancie a tento sa s jej argumentáciou, ktorú použila v odvolaní, už vysporiadal. Žalovaná v rámci odvolania uviedla, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s otázkou zavinenia väzby zo strany žalobcu, a napriek tomu, že táto námietka je podstatná, odvolací súd sa s ňou vôbec nezaoberal. Posúdenie vecí krajským súdom sa tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok.

18. V zmysle judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

19. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd na záver dodáva, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle

ustanovenia § 420 písm. f) CSP bol dôvodný, lebo náležitým neodôvodnením napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

21. Z uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.